

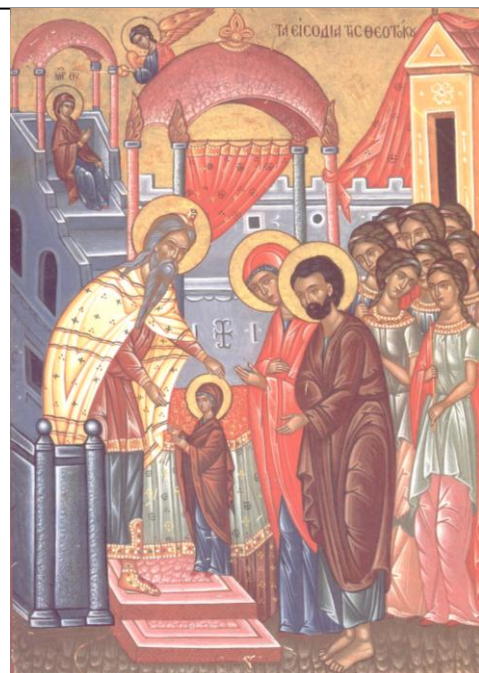
INTRAREA MAICII DOMNULUI ÎN BISERICĂ

La începutul Postului Crăciunului, pe 21 noiembrie, sărbătorim „Intrarea Maicii Domnului în Biserică”. Este o legătură directă între cele două lucruri: Maica Domnului intră în templul din Ierusalim pentru a se pregăti să-L primească în pântecele ei pe Domnul Hristos, noi creștinii postim șase săptămâni înainte de praznic pentru a-L primi pe Mântuitorul în peștera sufletului nostru. Dar, pe cât de lesne este de făcut o legătură între cele două, pe atât de mult ne dăm seama de sfințenia Maicii Domnului și de mizeria lăuntrică în care ne găsim noi.

Viața Maicii Domnului este taină și minune. Maica Domnului este „rai de taină”, este „laudă a toată lumea”, este „năstrapă de aur”, este „casa Domnului”. Condacul sărbătorii ne spune că „Preacurata, Biserica Mântuitorului, camera cea de mult preț și Fecioara, sfințită vistierie a slavei lui Dumnezeu, astăzi se aduce în casa Domnului, împreună aducând harul Duhului lui Dumnezeu, pe care o laudă îngerii lui Dumnezeu: Acesta este cortul cel ceresc”.

Noi spunem într-o cântare din postul acesta, adresându-ne lui Dumnezeu: „Pe mine, cel ce am ajuns peșteră de tâlhari, arată-mă, Doamne, Cel ce în peșteră Te-ai născut, locaș al Tău și al Tatălui și al dumnezeiescului Tău Duh, ca să Te slăvesc în toți vecii”.

Și, dacă suntem realiști, în fața tainei unirii cu Hristos, ne folosim de rugăciunea de la Împărtășanie: „Mă cutremur, primind focul, să nu mă aprind ca ceara și ca iarba. O înfricoșătoare taină.

O, milostivire a lui Dumnezeu. Cum eu, tină fiind, mă împărtășesc cu dumnezeiescul Trup și Sânge și mă fac fără stricăciune”.

Maica Domnului se pregătește în templu pentru momentul unic din istoria universului când, întrupându-se în sânul ei Hristos și frate făcându-se cu oamenii, lumea va fi salvată. Datorită acestui fapt, că L-a născut pe „Pomul vieții”, Preasfânta Fecioară este numită „rai de taină”.

„Umbritu-te-a pe tine, Fecioară, spune cântarea, puterea Celui dintru înălțime, și te-a făcut rai de desfătare, având în mijloc lemnul vieții, pe Mijlocitorul și Domnul”. Edenul cel închis pe vremea lui Adam devine accesibil pentru toți oamenii. Într-un dialog retoric cu locul nașterii spunem: „Gătește-te Betleeme că s-a deschis Edenul pentru toți, înfrumusețează-te Efrata, că Pomul vieții a înflorit în peșteră din Fecioară. Pentru că pântecele aceleia s-a arătat rai înțelegător, întru care este dumnezeiescul pom, din care mâncând vom fi vii și nu vom muri ca Adam. Hristos se naște ca să ridice chipul cel căzut mai înainte”.

Contemplând splendoarea Maicii Domnului și admirându-i puritatea, ne dăm seama de ce a fost vrednică să-L nască pe Hristos. Și, întorcându-ne înspre noi, ne dăm seama

cât de miserabili suntem pentru a-L putea primi. Din încurcătură ne scoate postul Crăciunului. Spune Sfântul Simeon Noul Teolog: „Crezând din suflet și căindu-ne cu căldură, zămislim pe Cuvântul lui Dumnezeu în inimile noastre ca și Fecioara, dacă avem sufletele noastre fecioare curate”.

Fecioria și curăția sufletului încercăm să le regăsim în acest post. Două virtuți pe cât de mari pe atât de neglijate. Și nu numai că nu le căutăm, ci le socotim desuete și demodate.

Mai ales în inima tinerilor încearcă duhul anticrist și secular să dărâme convingerile creștine și dorul după puritate. Pe cei ce încă au mai rămas nepătați, acest duh îi persiflează și-i marginalizează.

Uitându-ne cu speranță la Maica Domnului, o rugăm să ne ajute prin rugăciunile ei: pe cei mai în vârstă să ne ajute să ne recăștigăm sfințenia vieții, pe cei tineri să-i păstreze curați și nepătați.

În această stare fiind, vom avea bucuria de a-L primi și noi pe Hristos în inima noastră.

(IPS Andrei Andreicuț, Arhiepiscopul Vadului, Feleacului și Clujului, Mitropolitul Clujului, Maramureșului și Sălajului, text publicat în „Renașterea” nr. 11 (307), 2015.)